

LA COLLA ESQUIROL

AUTOR: Emilio Sánchez Morales

ADREÇA: Partida del Boch, 251, Crevillent 03330

Hola som Andy, Leo i Penny, junts formem "La Colla Esquirol", som el millor grup de detectius de Villardilla i ens agrada molt resoldre misteris.

Andy, Leo i Penny es trobaven en el seu arbre. Andy estava escrivint una novel·la de misteri, Leo, atipant-se de bellotes, mentre Penny estava veient la televisió. De sobte, es sent tocar a la porta, Penny obri i un esquirol color café entra corrent i cridant:

- Ajuda Colla Esquirol!
- Calma, calma - Diu Andy.
- Que succeïx? - Pregunta Leo.

Llavors l'esquirol (que per cert és Braian el seu veí), es calma i comença a explicar:

- Hi ha hagut una sèrie de robatoris pels arbres més pròxims, s'emporten totes les bellotes.
- Però... a tu t'ha passat? - Pregunta Penny.
- No, i per això estic preocupat perquè la següent vegada que entren a robar, segur toca a mi - Diu Braian.
- D'acord, estarem atents i investigarem els esdeveniments succeïts - Diu Leo.

L'endemà Andy, Leo i Penny estaven estudiant el cas:

- En la nostra zona hi ha 8 arbres comptant l'abandonat; si mirem el mapa es veu que l'últim que van robar va ser el de Pepe - Diu Penny.

- Anirem a visitar a Pepe i als altres arbres que han robat - Afirma Leo.

En arribar a l'arbre, Pepe va obrir la porta i tristament diu:

- Colla, estic arruïnat, un monstre es va colar a la meua casa i em va robar totes les bellotes que tenia per a passar l'hivern i a més, es va emportar el meu assecador i el meu raspall de dents.

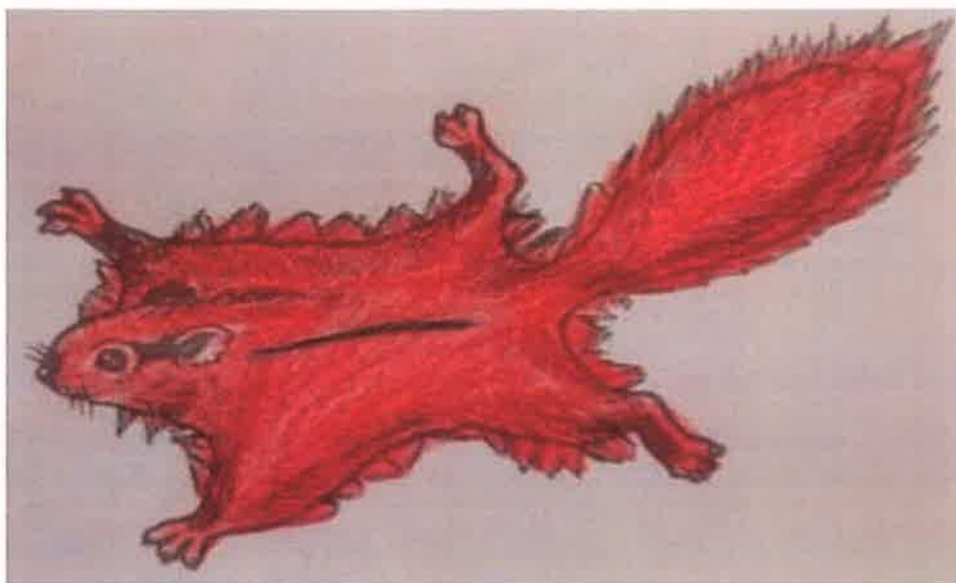
- Vas veure com era el monstre? - Pregunta Andy.

- Si, era de color roig i tenia plomes, també es movia molt ràpid, per això no em vaig poder fixar en res més.

A continuació, van anar a visitar a quasi tots els esquiroles que havien robat, de camí a la seua casa es van trobar amb Braian i com seguia amb por el van convèncer perquè es quedara amb ells a dormir eixa nit en el seu arbre.

A la 1 de la matinada un soroll fort els va despertar - POM!, que procedia de l'arbre de Braian, van anar tots a investigar i van descobrir que tot estava desordenat, de sobte sin va anar la llum i van mirar cap a la finestra. Van veure com una figura botava per la finestra, Leo va intentar seguir-lo, però li va ser impossible ja que en caure damunt de la branca on estava el monstre, aquesta es va trencar i va caure a terra i per aquest motiu, el monstre va poder fugir.

Quan Leo es va recuperar del colp, van anar a visitar a Daysy (la xafardera) i ella els va comentar que a banda de robar les bellotes, també s'emporten coses per al pelatge com per exemple al Sr. Juanjo li va robar la seua col·lecció de xampú; també els va dir que era com un ocell roig que planejava amb les seues ales i l'havien vist rondant l'arbre abandonat.

Com ja tenien suficient pistes es van preparar per entrar a l'arbre abandonat a la matinada, on possiblement es trobava el monstre, portaven amb ells llanternes i estaven equipats amb vestits amb ales.

Entren a l'arbre i es troben al monstre intentant raspallar-se el pèl, però de sobte els ven i bota per la finestra i estén les seues ales per començar a planejar, la Colla con que portava els vestits fan el mateix i van darrere d'ell, Leo crida:

- "Formació Truita".- que consistix a fer un triangle al voltant del monstre acorralant-lo i atrapant-lo, obri el paracaigudes i tots descendixen amb el monstre.

Ja en el sòl el monstre xiscla:

- Solteu-me per favor, només soc un esquirol volador que va tindre un accident.

D'acord, explica'ns que et va passar - Diu Leo.

- Perquè em vaig endinsar a la ciutat sense adonar-me i uns xiquets em van atrapar i em van ficar en un poal amb pintura roja i ple de plomes i em van tirar per un pujol, donant un munt de voltes i vaig acabar marejat. Però, la cosa no va acabar ahí, sinó que em van tornar a agafar i com que tenia molta por em vaig fer el mort, ells s'ho van creure i em van tirar al fem. Quan es va fer de nit i vaig veure que els xiquets ja no eren a prop, vaig eixir del fem i vaig aconseguir tornar a la meua casa.

- I per què t'has dedicat a robar i espantar als veïns? - Li va preguntar Andy.

- Perquè em feia vergonya que vegueren comestic. Per això eixia per la nit i agafava el que necessitava - Diu Esquirol volador.

- Però, encara així robar està malament - Va dir Andy.

- Hauràs de retornar tot el que has robat i demanar perdó als teus veïns - Li va dir Penny.

I així va ser, després, entre tots, el van ajudar a netejar-se i llevar-se les plomes i des d'eixe moment va tornar a ser un esquirol normal (però voladora) i va aprendre a demanar ajuda quan ho necessita i no amagar-se de les coses dolentes que li havien

passat.

Tots el van perdonar, i van muntar una festa per donar-li la benvinguda.

Recorda sempre: "si necessites ajuda, demana-la, no calles, parla-ho".

FI

EL MEU AMIC ELOI

La Clàudia estava recolzada en el seu llit. Ja era nit tancada, però ella no podia dormir. Li portava passant diverses nits seguides. Fins a vegades, veia passar als seus pares pel corredor camí al llit. Això significava que era tard.

Estava farta de no poder agafar el son, sobretot perquè l'endemà havia d'anar al col·legi i no volia estar cansada. Donava moltes voltes en el llit, no sabia que fer per a adormir-se.

Aleshores, es va recordar del seu avi. El seu avi Manel vivia a la seua casa pràcticament des que tenia memòria. Fins i tot, a vegades, anava a contar-li contes perquè poguera dormir bé.

Però Clàudia ja no volia que el seu avi li contara contes, ja tenia huit anys i deia que ja no necessitava eixos contes de xiquets xicotets que no servien per a res.

Es va alçar del llit i va anar a la cuina. La paret de la cuina estava adornada per un bonic rellotge d'agulles. Va mirar l'hora i va veure que eren les dotze de la nit. Era molt tard! Va obrir la nevera i va agafar la llet. La va preparar calenta i amb mel.

—Què fas ací, filla meva? No veus que és molt tard? —Un home vell va aparèixer per la porta.

—Ho sent, avi. No podia dormir. Necessitava una tassa de llet calenta —Contestà Clàudia. —I tú, que fas despert?

—He tingut un malson, era molt dolent i necessitava buidar-me.

—La gent major també té malsons?

—Clar, joveneta, eixes coses mai acaben, igual que els somnis.

—No ho sabia.

—N'hi han moltes coses que encara no saps, Clàudia.

Clàudia es va quedar pensant en eixa frase però de prompte va dir: —Avi, em contes un dels teus contes, per favor?

—No deies que ja ets gran per escoltar les meves històries?

—M'he adonat que no sóc tan major, encara em queden molts contes per sentir, veritat?

–Moltíssims!

L'avi va agafar a Clàudia pels muscles i la va portar a l'habitació. La va abrigallar amb l'edredó i la manta i es va asseure al costat.

–Avi, hui no agafes un conte? –Va preguntar Clàudia.

–No, esta nit et contaré una anècdota. –Va contestar l'avi.

–Què és una anècdota?

–És un breu relat que em va passar quan jo tenia al voltant de la teua edat. Estas preparada?

–Sí! –Seguidament, l'avi començà a relatar l'anècdota:

<<Com he dit abans, jo tenia més o menys la teua edat. Encara vivia al poble, amb els meus pares i els meus germans i germanes. Jo era molt, molt prim, ja que els meus pares no tenien quasi diners i no podien donar-nos molt de menjar. Treballaven al camp, com moltes de les persones del poble. Els xics de la meua escola es burlaven de mi i no em deixaven en pau. Un dia va arribar un xiquet nou a l'escola, era fill de gent amb molt de diners, però el xiquet anava en silla de rodes, portava ulleres y no podia moure's amb normalitat, solament un poc els braços i els dits. Es deia Eloi.>>

–Perdona la interrupció, però tinc curiositat, Eloi tenia alguna malaltia? –Va preguntar Clàudia.

–Sí, però en aquell moment jo no ho sabia, ni els altres xics de l'escola. Supose que tindria espina bífida o alguna malaltia així, mai li ho vaig arribar a preguntar. –Va contestar l'avi.

Clàudia va asentir amb el cap i l'avi va continuar:

<<El cas, que quan va arribar Eloi, tots els xiquets van començar a riure's d'ell, ja que a simple vista era un objectiu fàcil, però en veritat no ho era. Eloi era una persona molt forta per dins. Però d'això em vaig adonar massa tard.>>

<<Un dia, vaig eixir a donar una volta pel centre del poble amb una de les meues germanes, amb la Joaquina, i vam veure a Eloi amb el seu pare. Estaven fent "tetris" per a què la cadira de rodes entrara al cotxe. Després, va eixir d'una casa la seva mare. Amb l'ajuda dels seus pares, Eloi va poder entrar al cotxe. Mentre el seu pare donava la volta al cotxe per a pujar-se i començar a

conduir, la seva mare es va acostar a Eloi i li va donar un petó en el front. Després, li va dir algunes paraules que no vaig escoltar i es va acomiadar.

–Pobret –Va dir la Joaquina.

–Al menys ja no es burlen de mí –Vaig soltar. La meua germana em va mirar estranyada.

–Què acabes de dir?

–Que gràcies a ell ja no es burlen de mí.

–Manel, no digues això altra vegada, el pobret està patint, millor dir, porta tota la vida patint. No veus que han vingut així perquè també es burlen d'ell en altres col·legis?

–No ho havia pensat.

–Clar que no, a ti i als altres xics soles us interessa que no es riguen de vosaltres.

–Joaquina, això no és veritat, saps que jo sempre he sigut com el ratolí per als altres xics, i que de petits jugaven a caçar-me com si ells foren els gats.

–Clar que ho sé, sóc la teva germana gran. I per això també sé que deuries ser més amable amb ell –No li vaig contradir la paraula, tenia raó. Justament després, ella es va acatxar al sòl i va agafar un tros de paper per a portar-lo a la brossa. –Mare meua, podria haver-hi més fem en els sòls? Podria ser la gent un poc menys bruta?>>

<<Les paraules de la meua germana em van fer pensar molt en Eloi. Sabia el que sentia, a mí també m'havien assetjat, però a ell segur que el doble o el triple de vegades. Al següent dia, vaig apropar-me vergonyosament a Eloi a l'hora del pati. Ell estava a soles veient com jugaven dos néns als escacs.

–Hola Eloi, soc Manel. –Així va començar la nostra conversa i més endavant, la nostra amistat. En els dies següents vaig passar molt més de temps amb Eloi. Prompte em vaig adonar que era una persona molt amable, encara que parlava ben poc. Li encantaven les matemàtiques, com a mi, i deia que de major volia ser un gran matemàtic. Primer parlàvem dels deures, de les classes, però poc a poc vam anar parlant de les xiques, de les joguines, de llibres... De coses típiques

dels xiquets de la nostra edat. Érem molt amics, i ja no em donava gaire vergonya estar amb ell. Era un xiquet normal i per a mí, un amic molt especial.>>

–Què va passar després, avi? –Preguntà Clàudia, que estava molt interessada en l'anècdota.

L'avi va somriure y va continuar parlant:

<<Al cap d'uns mesos, la meua família va decidir marxar-se del poble per anar a viure ací, a la nostra ciutat d'ara. Jo no volia, sobretot perquè no volia deixar a Eloi a soles. Però la meua família va insistir i em vaig tenir que anar del que havia sigut el meu món, ja que mai abans havia eixit del poble>>

–Has tornat a veure a Eloi des de llavors? –Preguntà Clàudia.

–Paciència, xicoteta, això és el següent:

<<Vaig arribar ací i mai havia rebut cap carta ni cap notícia de Eloi, sincerament, no tenia l'esperança de retrobar-me amb ell. Però fa no gaire, farà un parell de setmanes, mentres llegia el periòdic, vaig veure un article que parlava d'ell, de "Eloi Llopis Soler". Deia que havia fet diverses accions mediambientals en contra de la contaminació baix el pseudònim de "Llop capaç". Ha sigut també una peça clau per a que els governs dels països posaren en marxa al pla de descontaminació de la Terra, n'és un avanç increïble! I pensar que ho ha fet el xiquet "rar" com deien els xics de la meua escola. Tots som capaços de tot el que ens proposem, només fa falta un llibre i un bon professor. >>

–Això vol dir que jo em puc adormir si m'ho propose! Moltíssimes gràcies, avi, de veres –Va dir Clàudia.

–Clàr que sí –Va dir l'avi rient-se. Li va donar un petó al front. –Bona nit, Clàudia –Va dir, i es va anar de l'habitació.

Al día següent, Clàudia estava al col·legi quan una xiqueta cega va entrar per la porta amb l'ajuda d'una mestra.

–Xics i xiques, esta es Elsa, vostra nova companya. –Va dir la mestra. Acte seguit, Clàudia va anar amb Elsa i es va presentar. Prompte, serien unes bones amigues, però això és una altra història.

Fl

Mario Briongos Cutillas

C.E.I.P Miguel de Cervantes 6ºB

Història d'un sàdic

Capítol u.

1
Alba Pérez Serrano

Era ja molt tard. Corria, desconsolada. No sabia el motiu de tant de renou, però sí que sabia una cosa: no trobava el seu fill. El seu fill era el seu tresor, s'estava tornant boja. Va accelerar. Va fer un salt, corrent com un guepard. Es va fer un arrap dels grans en la cama. No li va importar, perquè tenia un sol objectiu i una sola cosa en ment: trobar el seu fill, envoltar-lo amb els seus braços i portar-se'l corrent. El seu fill tenia quasi dos anys, i es deia Arklin. Arklin ja parlava quasi com un xiquet de cinc anys, sabia executar algunes sumes i restes, també sabia caminar i era el més avançat de la seua guarderia, encara que era dels més xicotets. Encara que era increïblement prim, era més alt del normal, mesurava com un xiquet de tres anys. El seu fill mostrava una relació sinistra amb els seus amics, la seua mare i tota la gent, insalubre, quasi psicòtica. Però Kàloshkaz no semblava adonar-se, perquè a ella li passava una cosa pareguda, però ningú li ho va comentar: ni tan sols semblaven adonar-se.

Bé, tornem a ella. Kàloshkaz corria, i plorava. Corria i plorava com qualsevol mare en perdre al seu fill. Desesperada, va anar al bosc on, per a la seua decepció, no hi havia més que arbres, terra i conills prim i grisencs.

No sabia quant, però sí que portava molt de temps buscant el seu fill.

De sobte, va veure una ombra ocultar-se, com si s'estiguera ocultant o fugint d'alguna cosa. Es va dirigir cap a l'arbust, cautelosa. La criatura que poguera estar ocultant-se, va desaparèixer. Ni rastre. "De totes maneres, millor", va pensar, perquè així no li destorbaria en buscar al seu fill. Ansiosa, Kàloshkaz es va dirigir per última vegada a la zona urbana, però tampoc el va trobar. Va saltar de la teulada d'un quart pis, perquè ara ja, tant li feia morir: feia quasi dos anys que havia mort el seu marit i ara molt possiblement ho faria Arklin. En l'aire, va pensar que encara que no fora molt possible, era poc probable que el seu fill continuara viu. Aquest pensament va fer que decidira evitar, costés el que costés, morir. No li importava la seua pròpia vida, però la d'Arklin sí: si era mínimament possible que el seu fill continuara viu, ella volia que, per molt que el xiquet no tinguera pare en qualsevol dels casos, que almenys tinguera una mare, perquè no volia que el seu nen caiguera sobre una situació com la seua: no tindre ningú fins a començar a fer amics o, fins i tot, després; amb la seua parella (en el cas que en un futur la tinguera).

Es va fer un petit torciment de monyica amb la caiguda, però no li va importar en absolut. Seguia amb un únic objectiu en ment: trobar el seu fill. No podia estar-se quieta de la preocupació, la tristesa, la por i l'angoixa. "Soc una persona horrible", va pensar. "Qui perd un fill que té ni dos

tendres anys, damunt, per si ja fora poc, capaç de sumar, restar, parlar i caminar? Una persona horrible”. Va repetir. Va eixir corrent, de nou, entre gemecs, fent crits d'odi intern, de ràbia i de dolor, amb una velocitat i una preocupació extrema. Si moria en l'intent, doncs molt bé. Necessitava de veritat de la bona trobar a Arklin.

Va començar el dia.

—Em cague en...—va maleir, en veu baixa. Mai li havia agradat el dia, perquè era pràcticament impossible ocultar-se de les mirades dels xafarders. Va cridar. Va saltar. Es va tirar al terra. Va fer de tot. I d'aquesta manera van transcórrer la major part dels dies.

Així, Kàloshkaz portava buscant-lo quasi un any.

Llavors va succeir; com si el xiquet es quedava orfe. L'importava un rave. Es va suïcidar. La dona estava ja massa trista, desgraciada i cansada com per a continuar buscant Arklin. Va caure de genolls, es va posar a cridar i a gatejar. Va fer-se una boleta per uns instants, i després va seure, de genolls, soltant gemecs com una nena petita. Va caure, cap avall. I va donar el seu últim alé. El seu cos inert va caure completament, amb sang degotant de la boca. Però Arklin estava allí. Com un autèntic psicòpata, li havia gastat una broma sinistra i endimoniada a la seua mare, amb un any i mig, i tal broma va acabar matant la seua mare. Va riure. El xiquet era completament conscient del que succeïa. Però va riure. Va riure com un nen veient la seua mare fer una ximpleria. Però Kàloshkaz no havia fet cap d'aquestes ximpleries... havia mort.

Capítol dos.

Per allà a prop passava una adolescent superficial, parlant amb la seua amiga per un telèfon rosa:

—Tia, Evelyn, què *cringe*, quina por, quin fàstic... Com que tocant a una formiga? Ni amb un pal perfumat... Mira quin *glosh* més *coquette*: roseta, és a dir, en pla, genial...

—És a dir, espectacular, Inés, tia. Tia, l'altre dia vaig veure un vestit tipus mega *coquette*, és a dir, a la plena moda, què bé... Però també... un *aesthetic*! Saps? O siga, que venguen coses que estan passades de moda fa dos mesos! En pla, una bogeria, com al que no li agrada el *Bad Bunny*... m'encanta... el *Bad Bunny*...

—Què o qui és el *Bad Bunny*? I *coquette*? I això de *aesthetic*?— va preguntar Arklin, estranyat, que estava escoltant atentament la conversació que mantenien les adolescents a través del mòbil.

L'adolescent, virtualment, es va desmaiar, perquè per a ella era un cantant famosíssim i un incult qui no el coneguera. A més, li va sorprendre moltíssim que un nen tan petit pogués parlar tan bé. La reacció de l'altra xica va ser una mica més lleu: es va posar histèrica i a fer salts de possible frustració:

— De debò no saps qui és *Bad Bunny*? Ni tan sols *coquette*? O *aesthetic*, que és un terme de moda despassat?—va dir, com si haguera dit “què significa papà”.

—Doncs clar. Per què si no faria la pregunta? —va dir Arklin, cada vegada més desconcertat.

— Perquè mira, és un dels cantants més famosos, bons i reconeguts de la història del *reggaetón*...o siga, en resum, el millor cantant del món, de la història, possible i mai... Tipus, ni tu pots fer això...

— Ja, perquè jo no soc tan babau com per a cantar porqueries d'eixe tipus, ni tan sols per a cantar — va dir Arklin, amb indiferència.

—Ignorant de la bona cultura i de la bona música! — va maleir entre dents la superficial adolescent—. I “*coquette*” significa bonic, floral, amb llaços detallats i color rosa... No t'agrada?... això de *aesthetic* és molt simple, apagat i minimalista, no m'estranyaria res que no t'agradara la moda *aesthetic*... però no em digues que no t'agraden les coses *coquette*...

Arklin es va anar corrent el més ràpid que va poder, però abans va fer que no amb el cap i es va riure. No entenia gens ni mica d'això. “Massa *pijet* i a la moda per al meu gust”, va pensar.

— I ara qui em proporcionarà menjar i refugi? —va fer, fastidiat—. Ja entenc per què no l'hauria d'haver matat. Però, d'altra banda, la broma ha sigut tan divertida, que ha valgut la pena. A més, així no tinc a ningú que em controle: per la llibertat infantil! Sense adults que t'atosiguen ni que t'obliguen a fer amics, la vida és més tranquil·la.

Capítol tres.

Arklin es va anar caminant, i va arribar a un altre continent, on no el reconegueren ni l'identificaren de qualsevol manera. És molt estrany i pot semblar poc verídic que un xiquet de no arriba a dos anys poguera arribar fins a un continent diferent sense aigua ni aliment, cert? Però també ho és que camine bé, parle com un de cinc i sàpia fer sumes i restes.

Va anar vagant per la ciutat com a indigent, demanant diners, menjar i aigua. Malgrat tot, espantava a cadascú que passara, quan ell els explicava que tenia quasi dos anys però que parlava com un de cinc. Però Arklin no

tenia un pèl de babau; si havia de mentir per necessitat o supervivència, ho faria. Finalment, se li va ocórrer dir que tenia cinc anys, però que era baixet i que per això se li confonia amb un de tres. La gent va començar a calmar-se, i Arklin va anar rebent aliment i aigua. Ell mai revelava el seu nom, ja que preferia no donar més dades de les necessàries als estranys.

Els anys van anar transcorrent, i la gent va començar a agafar-li afecte a Arklin perquè, per molt estrany caràcter que tinguera, qualsevol que es topa amb un xiquet tan petit, ronyós i ferit sense ningú, acaba tenint-li estima i apiadant-se d'ell.

Un dia de molta pluja, una dona jove, amb llarga cabellera castanya, rostre blanc com un albatros i ulls color verds, li va preguntar si el podia adoptar, portar-se'l a la seua casa.

—Hola, em dic Arlyad, encantada de conèixer-te. T'agradaria que t'adoptara? Tinc una casa, amb jardí—va dir Arlyad, una dona bastant bonica. Arklin no es va tallar, va dir el que pensava i ja:

—Tenint en compte que vosté és una completa estranya per a mi, no senyor. Preferiria que m'adoptara un senyor alcohòlic i analfabet que coneguera més que a vosté —li va etzibar, amb total sinceritat però desconfiança.

—I si ens coneguérem?

—No solc parlar amb desconeguts, però val; ens veurem demà sobre les cinc de la vesprada en *Kályrtsh*, l'única cafeteria en la qual es pot confiar realment —va dir, amb veu imperativa.

Arklin i la dona es van reunir, van xarrar d'això i d'allò.

Arlyad va anar coneixent el caràcter sarcàstic, quasi psicòpata i maquiavèl·lic del xiquet. A la dona li agradava el caràcter d'Arklin, pel contrari que a la majoria de gent; mai havia conegut ningú així. S'ho va ocultar a Arklin, però ella també tenia eixe caràcter que a la gent no sol agradar. En enfosquir, Arklin encara no confiava prou en Arlyad com per a revelar-li el seu nom, però sí que li agradava la dona i li va semblar sincera, sarcàstica, però simpàtica. De manera que van quedar per al pròxim dia, el mateix lloc i la mateixa hora. Van passar els dies, tots transcorrien igual de bé, però Arklin seguia sense revelar el seu nom ni sense contestar que sí a la pregunta de voler que l'adoptara. Arlyad començava a impacientar-se.

Transcorregudes set setmanes, Arklin finalment va cedir: va contestar que sí a la pregunta. Quant al nom, va dissimular el següent: Larkel, com el seu avantpassat, qui es va suïcidar als dotze anys després de patir, des dels quatre, assetjament escolar, sense tindre un sol amic.

Arlyad es va disposar a marxar-se, no sense assabentar-se que Arklin la seguia.

La dona vivia en una casa que, encara que antiga, era bonica i acollidora. Estava al costat del riu, fins on va guiar Arklin.

—Larkel, vine per ací. En cas contrari, et poden mossegar *Spicthels*—va avisar la dona, creient que Larkel era el seu nom real—.Els *Spicthels* són els insectes eixos voladors vermells i blancs. La seua picadura no és mortal, però poden deixar-lo en llit a un per un mes si li piquen amb el seu agulló frontal—va afegir, en veure la ganyota de confusió del xiquet. Al contrari que la majoria de xiquets hagueren fet, Arklin (sota el pseudònim Larkel) va assentir i va seguir la dona fins a la desgastada caseta.

—Larkel, pots recórrer tota la casa i explorar, si això és el que vols—va dir Arlyad, en veure la curiositat i eufòria del xiquet.

La casa era molt més gran que a simple vista, tan petita com semblava per fora. Amb habitacions àmplies, la majoria estaven repletes de llibres, amb noms com "*La sospitosa mort de l'Okky Charcton*" o "*L'inesperat contratemps*".

—Arlyad, què són tots aquests llibres? Hi ha molts, i l'únic gènere que veig és suspens—va preguntar, estranyat pel fet que hi haguera tants llibres i tots fóren del mateix gènere.

—Ah, no, són només llibres que he anat escrivint, i a una editorial li van agradar. Com que escric des de fa molt i tinc bastant de temps lliure, vaig poder escriure uns quinze o setze abans de plantejar-me publicar. Després va vindre que tenia un parell de sagues incompletes, i que a l'editorial li van agradar i no cessaven de demanar-me que escriguera més. Finalment, els vaig fer cas. I vet ací el resultat: dèsset sagues completes, tres sense acabar, dotze trilogies completes i tretze novel·les independents. Totes i cadascuna d'elles novel·la negra, suspens i ficció—va dir, orgullosa pels seus llibres. Arklin la mirava, fascinat. Com era possible que aquella dona tan jove haguera escrit tants però tants llibres? En notar la cara de sorpresa d'Arklin, Arlyad es va ruboritzar i, per a canviar de tema, va preguntar al xiquet: — A propòsit, Larkel, saps llegir? — el xiquet va assentir amb el cap—. Bé, perquè... a gaudir de la biblioteca!

Arklin es va passar tota la vesprada entre llibres, llegint i copiant (sí, el nostre noi prodigi a més de tot sabia escriure, sense haver anat molt al col·legi) algunes oracions que li van agradar. Hi havia alguns llibres fins i tot amb il·lustracions, uns altres una mica més llargs, però del que més hi havia eren toms grans, llargs, estranys i amb unes paraules tan complicades que semblava que ni la pròpia Arlyad les entenguera. En veure l'expressió d'Arklin de no entendre ni mitja, Arlyad el va informar d'on es trobaven els diccionaris. El nen va començar a cansar-se de la lectura, cosa que va indicar a Arlyad. La dona va assentir, perquè un xiquet de tan curta edat davant de tants llibres i tan complexos, de normal s'hauria rendit ja a

la primera paraula. Arlyad li mostrà al xiquet una habitació pintada al complet de blau marí, perquè era el color que li havia dit Arklin que era el seu favorit i que, com més coses d'eixe color, millor.

Arklin estava molt cansat, però igualment li importava molt la higiene i va anar a llavar-se les dents. El bany al qual li havia dit Arlyad que fora estava dins la seua nova habitació. Les instal·lacions del bany també eren totes blau marí: el lavabo, el vàter... feia una impressió agobiant, no obstant això, a Arklin li agradava així. Va acabar de llavar-se les dents i es va anar a la seua habitació. Finalment, va caure esgotat sobre el llit, perquè sentia moltíssim cansament i aquell llit, de nou blau marí, era molt còmode.

Al pròxim dia van anar a registrar Arklin en la comissaria. Arklin va insistir que no tenia cognoms, així és que li van posar el de Arlyad: Larkfisaw. De manera que Arklin va quedar registrat com Larkel Larkfisaw, un nom realment estrany i que al policia li va resultar molt graciós. El policia va dir que el xiquet hauria de començar ja a estudiar, perquè en aquell lloc era obligatori des dels dos anys (Arklin ja tocava els tres i mig) fins als diset.

Van estar buscant un bon col·legi per a Arklin: amb un bon programa educatiu, bonic i sense les tonteries cursis habituals. No obstant això, no hi havia cap que complira amb els requisits, així que Arlyad en va triar un: *Sweet Song School, A English Speaker Colege*. Arklin va protestar i va posar pegues, i clar que ho va fer, però era massa tard. Dilluns que ve donarien inci les seues classes.

Arklin no volia en absolut anar a aquella bajaneria de Sweet Song School (SSS), però no sabia sortir-se d'eixa ximpleria d'escola per a *pijets acarónats*, com li agradava denominar-los.

Finalment, Arklin va decidir que aniria a elaborar un pla de fugida o... d'una cosa una mica més greu que se li passava pel cap.

Capítol quatre.

Arklin no parava de pensar en el tema; havia decidit que no podia simplement fugir. Hauria de fer una cosa més forta per a eixir victoriós: havia de matar Arlyad, la dona que s'havia oferit a adoptar-lo.

Va pensar en com matar-la. El primer utensili mortal que va descartar van ser les armes de foc, perquè fan massa soroll entre la càrrega, la bala i pressionar el gallet. Tampoc amb la guillotina de viatge que portava en la motxilla, era massa petita per a una persona adulta. De manera que va triar el seu joc de ganivets i dagues; això, els ganivets i les dagues no farien massa soroll ni calia posar-li el cap en cap costat. Aniria a matar Arlyad quan estiguera adormida. Sí, i per a evitar riscos li prepararia un te amb una ració de somnífer ultrapotent retardat del seu set de química mortal. La

seua mare li havia regalat un munt de sets de coses realment perilloses i sinistres, al que Arklin li estava agraït, però tampoc massa. El pla era el següent: al pròxim dia, a l'hora anglesa del te li ho serviria amb somnífer ultrapotent retardat, perquè es quedara dormint a l'hora de dormir i res la despertara, ni tan sols un gran dolor. Després de matar-la, l'enterraria al jardí sota un forat perquè no s'adonaren les autoritats que Arlyad estava morta quan desapareguera. I ell escaparia, amb totes les seues pertinences en una motxilla sense fons que li havia regalat la seua mestra, perquè poguera portar les seues coses de manera efectiva i sense massa pes. A més, si algú ho detectava, així li resultaria molt més fàcil eixir corrents. El pla el duria a terme el dissabte a la nit.

Arklin va començar a preparar-se la motxilla amb totes les seues coses. Divendres per la nit ja estava tota la bossa llista.

El dissabte sobre les quatre i mitja ja tenia la pòcima/te amb el somnífer ultrapotent retardat, a punt per a oferir-li-la a les cinc de la vesprada, a l'hora anglesa del te i donar inici a tots els seus plans per a no anar al *Sweet Song School* (SSS). Va mirar el seu rellotge de paret, també blau marí. L'aparell marcava les quatre i quaranta-cinc minuts de la vesprada. A les cinc menys deu minuts ja va eixir al saló, perquè aquella casa era considerablement gran i no volia arribar tard, encara que només fora per a donar-li un te a la futura víctima.

Quan va arribar a la sala d'estar, li va oferir la beguda a Arlyad, que aquesta no va dubtar ni un segon a acceptar. El maquiavèl·lic pla d'Arklin havia començat. Havent sopat, en retirar-se a la seua habitació, Arklin va deixar el seu set de química mortal en la motxilla sense fons, i es va disposar a esmoliar la daga més potent que tenia per a l'assassinat. Una vegada la daga va estar llesta, la va traure del set de dagues i ganivets, va guardar el afilador i es va dirigir amb pas sigil·lós al dormitori d'Arlyad amb la daga a la mà. Amb una mica de culpabilitat per assassinar aquella dona, va obrir cautelosament la porta i, amb un sigil increïble, va entrar. Ja no podia tirar-se enrere, definitivament el seu pla estava entrant en vigor.

Capítol cinc.

Molt sigil·lós, es va desplaçar reptant pel corredor perquè, encara que el somnífer era ultrapotent, mai sobra la precaució. Cautelós, va obrir la porta del dormitori d'Arlyad, entrant a l'habitació. Per un segon, Arklin es va sentir mínimament culpable, perquè estava a punt de matar a l'única persona que no li tenia por i era capaç d'empatitzar amb ell. "Bé, ella s'ho ha buscat; no haver intentat enviar-me a eixa mena d'escola per a *pijets acaronsats*". I amb aquest pensament va eliminar per complet qualsevol sentiment de culpabilitat que poguera sentir cap a aquella dona, Arlyad. Es va desplaçar, sigil·lós, fins a una punta del llit per a poder pujar-hi. Una

mica més agitat del que deuria, va pujar al llit. Es va acostar, més cautelós que abans. Va rodar un poquet. Ara ja la tenia prop, podia notar el seu alé. La dona va grunyir lleument. El nen es va retirar, acurat, per a no despertar-la perquè, encara que portara dins seua un somnífer tan potent, res garantia que la dona no poguera despertar. Va esperar uns instants, ansiós però sense precipitar-se. La dona va soltar un lleu gemec, encara que va callar a l'instant. Va desembeinar la seua daga. Va tornar a desplaçar-se, molt lentament. De nou, ja notava l'alé càlid d' Arlyad. Es va acostar més, amb la daga en la mà. La dona estava girada just cap al costat en el qual estava Arklin, cosa que li resultava un avantatge important. Ja la podia clavar. "Ja està", va pensar. "Si clave la daga, oficialment seré l'assassí més jove de la història, amb tres anys i mig". Va somriure, triomfant. L'escena del xiquet ací, recolzat, amb la daga, a punt de matar l'única persona que l'entenia i no li tenia por, hauria fet sentir-se xicotet, espantat i bo fins i tot el més malèvol dels delinqüents.

En fi.

La criatura va clavar la daga en el pit de la dona. Es va sentir un crit d'horror, però tan baix que ningú que no estiguera en l'habitació podria haver-lo escoltat. El somriure del xiquet es va eixamplar. Es va riure, conscient del mal que acabava de causar. Va llevar la daga del pit de la dona. Es va sentir un altre crit, també provinent d'Arlyad. Del pit de la dona eixia sang a borbollons, tacant el llit. El cos femení inert va caure del llit, cobrint del mateix líquid roig fosc el sòl de l'habitació. Arklin es va baixar del llit i la va envoltar, per a agafar el cos de la dona morta. Amb bastant esforç, va agafar a la dona. La va portar arrossegant fins a la porta de la casa que donava al jardí. Va anar a la seua habitació, per a agafar la seua bossa.

Va arribar a l'habitació, repleta d'objectes blau marí. La va contemplar uns instants. Va recollir la bossa i se la va penjar a l'esquena. Arklin va sortir, tancant darrere de si la porta. Va córrer, amb cautela, per a no despertar sospites en els veïns. Va aguditzar l'oïda. No s'escoltava una ànima. Va agafar del braç el cos inert i va obrir la porta de la casa.

Va eixir al jardí. Va deixar la dona morta, per a fer un petit descans. Va buscar un lloc ocult però gran, per a estar més còmode. El va trobar. Va fer un forat, i va estar cavant per bastant temps, amb la pala del seu set de trampes, assegurant-se que després la dona cabera. Va guardar la pala en el set, el va tancar i el guardà a la seua bossa.

Va anar cap a on havia deixat a la ja morta Arlyad, des del lloc del forat, corrent ràpid però sense fer gaire soroll. Era impressionant la velocitat i el sigil amb els quals corria. Una vegada va arribar, va agafar el cos del braç i el va arrossegar cap al lloc on havia fet un forat. Amb cura, va col·locar la dona en el forat i, posteriorment, la va deixar caure. Va tancar el forat, amb terra, palets i tot el menys sospitós que va trobar. Va maquinat un parany:

va traure el seu set de ganivets i dagues, i va agafar un ganivet i la daga. Amb cura, va agafar el ganivet i el va refregar contra la daga, empastifant-lo en sang. Va deixar el ganivet just al costat del forat tapat. Aquest ganivet tenia un sensor, que es trobava per tot el ganivet. Si algú que no fora Arklin tocava el ganivet, l'arrossegava automàticament cap al forat que s'obria i queia en el forat, sobre Arlyad. Va somriure, satisfet pel treball que havia dut a terme.

Va sortir del que havia sigut la seua llar. Va caminar una bona estona pels carrers i carrerons del barri. No hi havia ni una ànima, ni tan sols un ratolí o un gos bordant. Va estar caminant en silenci, reflexiu, pensant què podia fer quan s'anigués del país.

Quan va estar una bona estona passejant, es va trobar enmig d'un altre barri. Aquest era una miqueta sinistre, s'escoltaven uns riures estranys que Arklin no sabia què significaven. Semblava que els riures vingueren d'algun conte de terror, eren molt estridents i aguts. Li va començar a fer mal el cap, perquè tenia una oïda molt desenvolupada i això l'estava torturant per dins. Va arribar un punt en el qual el mal de cap va anar a més. Es va desmaiar, esfondrat.

Capítol sis.

Va despertar en un lloc molt estrofolari i variat, com si un pintor s'haguera avorrit de pintar coses boniques, haguera agafat el pinzell, el banyara en els colors més virolats i esguitat tot l'edifici d'eixa pintura. Es trobava ficat al llit en un llit igual d'estrany, en una habitació amb les parets decorades de dibuixos florals.

— Hola, bonic. Com et trobes? Tens fam? Tens set? Uf, estàs molt prim, als joves de hui dia no se us alimenta bé... et faré uns brioixos... — havia parlat una dona rossa i immensa, amb les mans com a salsitxons, que portava un davantal de cuina a joc amb la casa. La dona va marxar immediatament.

Arklin estava molt atabalat, aquella dona li transmetia alguna cosa estranya (no en el bon sentit) i que no sabia explicar què era. Estava esgotat i tenia molta son, però sabia que no podia quedar-se allí per molt de temps. No era babau; va buscar la seua motxilla, que va trobar en un vestidor contigu i es va adormir una estona per a recobrar forces. Quan no va tindre més son, es va despertar. Estava esperant que la dona acabara de cuinar els brioixos per a portar-se'ls de provisió per al seu viatge i escapar el més ràpid possible. Encara que no tenia més son, va dormir una estona més, perquè sabia que quan se n'anara aniria a necessitar dormir més.

Es va despertar amb una olor a pa que provenia de la cuina. La dona va travessar la porta de l'habitació i va entrar amb una safata entre les mans,

repleta de tota mena de brioixos i pastissets: hi havia magdalenes normals, de xocolata i integrals, minipastissets de fruites, brioixos salats i dolços, panets, rosquilles, bretzels i també unes quantes fruites.

— Bé, cel, ja tens el berenar i el sopar, és que mameta està molt ocupada i t'ha de preparar el berenar i el sopar al mateix temps. Mamà ha de continuar cuinant per a poder vendre els meus brioixets, els meus panets, els meus pastissets i tot, que si no ja em diràs com aconseguim el menjar—aquella dona era molt molt cursi i empalagosa, però a Arklin no li importava: tenia provisions en la seua motxilla per a dues setmanes, ara tindria per a un mes i, si se sabia repartir bé el menjar, per a dos. Ai, li faltava l'aigua, sense ella moriria de set, i sobre-tot amb tota la rebosteria reendolcida que tenia!

— Espere, senyora amable, i què se suposa que puc beure? Li pot semblar estrany, però en un dia necessite vint litres d'aigua com a poc— encara que sabia que no li aniria a funcionar, no perdia res per provar...

— Ai, clar que sí, ara et porte vint litres de aigüeta boneta, boniquet. Bé, trenta per si de cas. Si és que, amb tot el treball que la mama té... se li obliden les coses—.

Pel que sembla, la dona era molt crèdula; cal ser ingenu per a creure's que un xiquet tan xicotet bega més de dos litres d'aigua al dia, però cal ser babau de veritat per a creure que algú, qui siga, pot beure vint litres al dia.

A la poca estona, la senyora rossa va tornar amb trenta botelles d'un litre.

— No t'anava a portar la botella de trenta litres; no la puc alçar ni jo...— li va dir la senyora, rient com si haguera fet un comentari molt graciós.

Arklin va assentir, agraït, encara que la senyora li queia pitjor encara. Quan va marxar, Arklin va aprofitar per a guardar l'aigua i el menjar en la seua bossa. Però, a part d'escapar, necessitava fer alguna cosa més: la senyora eixa no podia continuar viva, no si Arklin podia fer alguna cosa perquè deixara d'estar-ho. Va idear un pla d'enverinament clàssic, molt vist però que mai falla. Va seleccionar un dels brioixos de canella i el va separar de la resta, perquè no s'infectaren del verí. Va obrir el seu set de química mortal, es va posar uns guants de làtex i va traure una agulla i el verí més potent de tots els que tenia: el VX. Amb cura, va col·locar el verí en l'agulla i va punxar el brioix. Es va netejar les mans, va deixar el brioix en una bossa de plàstic en la qual posava VX, es va llevar els guants de làtex i va guardar tot el que havia tret.

Es va dirigir a la porta de la cuina per a donar-li el brioix a la senyora i la va obrir.

— Senyora, està vosté treballant des de fa molt temps i no ha menjat res. Per què no es menja aquest brioix de canella tan deliciós, que vosté també

necessita energia i menjar?—va suggerir el xiquet, intentant aparentar amable.

— No, gràcies, m'acabe de menjar un. Per què no te'l menges tu, bonic? — li va proposar la senyora.

— Jo ja no tinc gana, i vosté està molt ocupada treballant. Insistisc que se'l menge i recupere energies — va replicar, perquè no volia enverinar-se. — A més, vosté cuina de meravella, per què no pot menjar-se el menjar que vosté mateixa prepara? —Va afegir, perquè se sentira afalagada i poder convèncer-la.

— Bé, està bé, em menjaré el brioix. Però només perquè m'ho has dit tu, boniquet. A partir d'ara et cridaré sempre “Boniquet meu”— va dir, fent l'ullet d'una forma que Arklin no aguantava.

Arklin va obrir la bossa de plàstic de VX i, triomfant, li va donar el brioix a la senyora.

La dona li va clavar la dent al brioix i, tot seguit, va començar a retorçar-se pel terra de la cuina.

— Maleït! Has enverinat el brioix! Et retorçaré el coll! T'esclafaré! Vaig a...!— no va poder acabar de soltar les amenaces, perquè el dolor va anar a més i solament va poder emetre gemecs. La senyora va continuar retorçant-se pel sòl de la cuina, soltant crits d'agonia. Va intentar anar reptant cap a Arklin per a fer-li alguna cosa, però si es desplaçava li feia més mal.

Arklin va riure, conscient del dolor que estava patint la senyora. La senyora va soltar un crit final d'agonia, més forta que la resta, i va deixar de moure's. Morta. Ja estava morta. Arklin va obrir el forn per a deixar ací el cos de la dona, però no va poder. De totes maneres, s'estaven cuinant més brioixos, i Arklin va tancar el forn, va córrer a l'habitació on estava la seua bossa i va guardar allí la resta dels brioixos, que ja estaven cuinats. Amb ajuda de la pala del seu set de trapes, va aconseguir depositar la gruixuda dona en el forn. Ho va recollir tot. Però primer va agafar més aigua, perquè l'anava a necessitar. I va pensar que la dona tindria a la seua casa diners, perquè en cas contrari no podia mantindre's. Efectivament, en tenia, i no molt ben amagats. Arklin va trobar dos mil tres-cents *Klokseyes*, la moneda del lloc on vivia. Satisfet, se'ls guardà a la motxilla, segur que així podia obtindre més menjar, aigua i moltes més coses importants, com roba o, fins i tot, una casa.

Per fi, va eixir d'aquell lloc tan estrambòtic, i va caminar pel carrer. Es trobava en el mateix barri dels riures estranys, l'única diferència era que ja no s'escoltaven els riures. Era de nit. De totes maneres, no li va semblar bona idea quedar-se per molt de temps en aquell barri, així que va eixir el més ràpid que va poder, corrent.

Quan va aconseguir eixir del barri, estava en un altre que ni li agradava ni li disgustava, així que se'n va anar. Sense massa pressa, però se'n va anar.

Després va estar en un en el qual tots els edificis eren iguals: de la mateixa altura, igual d'estrets i molt grisos. També se'n va anar. No corrent, però sí a pas ràpid perquè volia arribar a un altre que li agradara més. Va travessar altres sis barris iguals que aquest.

Al seté va tindre més sort. Les cases eren en la seua majoria blau marí, el seu color preferit, cosa que li agradava; també les cases eren com a ell li agradaven: amb jardí, sense arribar a ser mansions; la gent no feia massa soroll i, si hi havia animals eren ja molt vells o estaven ben educats. Era un poc estrany, això sí, però no tenia por i li causava bona impressió. Va decidir quedar-se allí per algun temps, perquè no tenia pressa a deixar el país. Qui sospitaria d'un xiquet de tres anys i mig, desemparat, sense família?

Capítol set.

Arklin es va quedar vivint al carrer, com un indigent, entre altres coses perquè totes les nits un senyor molt amable i vell eixia a passejar, i portava un gran abric gris fosc de cuir, amb llana per dins. A més, sempre se'l donava a Arklin, perquè no es congelara. A partir del mateix dia en què se li van acabar les provisions, el mateix senyor de l'abric li va començar a donar dues peces de fruita, un tros de pa i una botella quasi totes les nits que eixia a passejar.

Van anar transcorrent els anys, i Arklin no va voler anar-se del carrer: vivia, pràcticament, gràcies al senyor de l'abric gris. Encara que el nen fos violent, amb el senyor de l'abric no ho era en absolut i, com a agraïment, li donava un *Klokseye* a la setmana.

Anem-nos uns anys després. Aleshores Arklin tenia onze anys i mig.

Una vesprada finalment va decidir baixar-se al poble, a comprar-se més menjar i roba.

Una vegada va entrar en un supermercat, la gent es va allunyar d'ell, i va començar a queixar-se: "Ací fa olor d'humanitat" o "A algú li toca dutxa". Fins i tot va haver-hi algú que va ser més creatiu, i va dir: "Amic, tu no et llaves des del descobriment d'Amèrica, eh?".

— Què passa? A què fa olor? Jo no note res— Arklin no sabia a què es referia la gent i, estranyat, preguntava.

— Que et falta una dutxa, cara-truxa— es va atrevir el mateix xic del comentari creatiu.

Arklin, un poc avergonyit per tindre menys higiene que quan tenia tres anys, va eixir del supermercat i li va dir a una senyora que li pagava deu *Klokseyes* si li deixava dutxar-se en el seu bany. La senyora va acceptar de bon grat, i va dir que li deixava dutxar-se gratis. El xiquet s'ho va agrair i, ja net, va anar al supermercat (a un altre, no volia tornar amb la gent de l'anterior) i va comprar un poc de cada cosa que va veure. Després es va dirigir a una botiga de roba i va comprar el més còmode i barat que va trobar.

No es va quedar molt més temps a la ciutat ni a fer turisme, immediatament després va tornar al barri on vivia.

Eixa nit va estar esperant més que mai al senyor, tenia ganes de parlar amb ell. Però el senyor no va aparéixer. Ni a la propera nit, ni a l'altra, ni tampoc a l'altra. S'estava espantant. Va esperar dues nits més, però el senyor no apareixia. Es va cansar d'esperar. Va anar a la casa d'on eixia el senyor a passejar i va veure a una xica jove i molt trista. Va trucar a la porta.

— Digues — era la xica jove que, entre gemecs, es va acostar a la porta.

— Aquesta era la casa d'un senyor major que sempre portava una jaqueta grisa, no? I tu estàs emparentada d'alguna forma amb eixe home, m'equivoque?

— Eh, sí. Aquesta era la casa de Berloc Borteck. I sí, Berloc era el meu pare. Si et preguntes on està, diguem que en un lloc en el qual ningú pot veure'l —va respondre la xica, una mica incòmoda perquè un desconegut li fera tantes preguntes.

— Mort, no? — va puntualitzar Arklin, sense embuts.

— Pitjor... desaparegut— la xica no va poder aguantar-se el plor i va esclafir a plorar, però silenciosament, cosa que va agrair Arklin.

— Bé, encara que el més probable és que no estiga viu, és mínimament possible que sí i que el troben—va intentar animar-la Arklin. No sentia cap compassió, però no volia ser maleducat.

Quan va conéixer el senyor Borteck, era la primera vegada que Arklin realment volia algú, a la seua mare i a Arlyad els estava agrait però no les volia en realitat. Amb el senyor Borteck havia connectat de seguida, perquè es preocupava per ell sense ser entremetedor. Però havia desaparegut i no el tornaria a veure.

O sí... després de tot, estava desaparegut, no mort.

Capítol huit.

Arklin guardava dins de si una mica d'esperança per trobar al vell. Sí que havia pogut sobreviure sense ell, perquè baixava tots els mesos, el mínim possible per a no morir, a dutxar-se i per menjar i aigua i, fins i tot, quan se li quedava petita es comprava una mica de roba.

La xica jove va començar a eixir a passejar totes les nits, com feia el desaparegut Berloc Borteck. En els primers passejos, no s'adonava que el xiquet era ací, així que anava a la muntanya, a calmar-se. Però a partir de llavors li donava una botella d'aigua i, a vegades, mig entrepà de pernil i formatge. El xiquet ho agraiïa perquè, encara que no era el mateix que li donava o sentia amb l'ancià, era un gest que l'ajudava molt.

El xiquet no va anar al col·legi, però no li feia massa falta. Tenia una capacitat de resolució de problemes increïble, i una habilitat amb els idiomes esbalaïdora. A més, tenia uns conceptes matemàtics i de ciències sorprenents, era capaç de donar-li tres voltes a Albert Einstein.

L'ésser humà porta molt temps investigant com retrocedir en el passat, viatjar al futur o parar eixa cosa tan inevitable: el temps. El temps és una d'aquestes poques coses que, encara que es vulga detindre o canviar, és impossible. El que està fet, fet està i això no es pot canviar. L'única cosa que es pot decidir és sobre el teu futur: cada sender et guiarà cap ací o cap enllà, cap a una vida o cap a una altra. I, com que el temps és inevitable, el temps va passar.

Arklin sempre comptava la seua edat amb una sèrie de llibretes que marcaven des de la seua data de naixement fins al dia actual. Aquestes llibretes sempre les actualitzava, perquè no volia oblidar-se de la seua edat, la seua data de naixement o el dia en què vivia. Així va anar complint els dotze. Els tretze... els catorze... els quinze... els setze... i, ara, finalment els disset anys.

Estava un dia passejant-se per les seues estimades i simètriques cases blau marí, quan va veure a un xicot baixet, amb un cabell un poc llarg, ros i ondulat i uns ulls dolços, color verd clar que li van deixar bocabadat. Era molt atractiu. El xic, així sense més, se'n va anar. Arklin el va seguir amb la mirada, anava a l'edifici del costat del més alt. El va seguir.

— Ho... eh... oh... iih...ho... oh — va intentar dir-li, però no va poder. S'havia quedat mut. Mai abans li havia passat. L'únic soroll que va poder emetre va ser “*Uuuh. Ooooh... uiuiuiuiuiuuuiih!*”. Res. Que no podia parlar. S'havia quedat mut. Es va acomiadar amb la mà, avergonyit d'haver fet tant ridícul.

Va tornar, corrent, al lloc on vivia. Estava acolorit com una cirera, mai li havia passat res semblant. No el sentiment de vergonya, eixe ja l'havia patit

diverses vegades. No, parle de quedar-te mirant algú i que, quan li dius qualsevol cosa, et bloqueges, no pots parlar. Molts de vosaltres ja sabreu què és, però Arklin no ho sabia: era l'únic camp que li era inassolible. Odiava aquell sentiment. No sabia per què, només que ho odiava. Va enxampar un cabreig amb si mateix, va començar a donar-li puntades a una pedra. Volia fer-se mal, a veure si així li servia com a càstig per a reprimir allò. Havia de fer alguna cosa per a impedir aquella cosa que tant odiava, però no sabia què.

Va anar a la biblioteca municipal a per un diccionari, perquè volia saber què redimonis era aquella emoció. Per la lletra a, va trobar una paraula que era similar, però no era la que estava buscant. Res va trobar per la b, ni per la c, ni per la d. Finalment, per la lletra e va trobar la paraula que buscava: "enamorament". Odiava aquell sentiment. Així que va decidir veure un parell de vegades més aquell xicot, perquè volia escoltar la seua veu. Una sola vegada li va poder dirigir la paraula, i el xic li va parlar per llarga estona. Era una veu preciosa, quasi angelical sense arribar a ser empalagosa, una veu molt agradable. Eixa veu denotava perspicàcia, però també amabilitat. No obstant això, després, per a acabar amb aquell sentiment que tant li disgustava, va decidir que havia de fer una cosa de la qual es penediria, la primera en la seua vida...

Capítol nou.

El volia matar. Així de simple. Volia matar el xic. I així ho va fer. Va decidir oferir-li una mandarina amb somnífer, per a no despertar-lo quan el matara a la nit. Anava a fer quasi el mateix que va fer amb Arlyad, només que aquesta vegada sense anar-se del carrer. Crec que no és necessari que us explique de nou el seu pla, perquè era el mateix. Tenia alguns retocs, perquè aquesta vegada volia ser molt més caut.

Així ho va fer. Li va oferir la mandarina a mitja vesprada. Una vegada va estar segur, va entrar a la casa del xic i, així, sense més, li va clavar la daga. El xic es va retorçar i va cridar, però pel que sembla, ningú se'n va adonar. El motiu pel qual no es van adonar va ser perquè Arklin es va prendre la molèstia d'insonoritzar quasi al complet l'habitació.

Però llavors, quan estava ja mort el xic ros, es va penedir. Es va penedir i molt. Va plorar, molt fort i entre crits de desesperació. Li hauria agradat poder reviure a la gent, però l'ésser humà porta des dels seus inicis intentant-ho i sense cap fruit. Perquè és impossible reviure els morts. I aquella, per molt sorprenent que resulte, per a ell va ser la primera vegada en tota la seua vida que plorava.

Va entrar en depressió. Va estar tres setmanes sense menjar absolutament res i bevent el just per a sobreviure. Va aprimar tant que hi havia un arbre jove més gruixut que ell.

— Què he fet? Per què mate a tothom? I si em mate a mi mateix i ja? Crec que això faré. Sí, això. I així no sentiré res més—va pensar, en veu alta.

Es va preparar per a suïcidar-se, amb un verí molt dolorós, però que tenia remei i que no matava fins a deu minuts després d'ingerir-lo. Va dur a terme tot el necessari: va elaborar el verí però també un antídot per si de cas i va guardar el verí en una ampolleta petitona, vermella i violeta i l'antídot en una altra blava i verda.

Capítol deu.

Abans d'engolir el verí, va voler passejar-se perquè no li espantara tant el fet de morir. Després de soltar-s'hi la ment, sense deixar de passejar, li va donar un xicotet xarrup al verí. Se li va començar a regirar l'estómac.

Per allà passejava una xica més o menys de la seua mateixa edat, pèl-roja, però amb el pèl color roig sang i llis, no gaire llarg, amb uns ulls, molt estranyament, blau marí. A l'instant, Arklin va quedar corprès d'ella. Aquesta vegada no. No l'anava a matar, ni tan sols a deixar córrer. L'aconseguiria. Es va engolir l'antídot. Es va acostar, amb confiança. Aquesta vegada sí que li van eixir les paraules.

— Hola, això... tu qui eres? Eres una veïna nova? Jo... que et diga... jo soc Arklin, i visc a l'altre carrer —s'atascava de tant en tant, però aconseguia parlar. Aquella xica era guapíssima, per més fàstic que li donaren les seues emocions la xica li interessava i no pensava deixar-la arrere. No aquesta vegada, no entrava en els seus plans tornar a cometre el mateix error que amb el xicot ros.

— Encantada, jo... el meu nom és Selene. Encantada. Ah, eh... en realitat, no, em vaig mudar fan uns huit o nou anys. Per si t'interessa, tinc díhuit anys. La meua casa és aquella —li va contestar la xica. Sense més, havien connectat. I ja està. Se'ls notava en la veu, en els ulls i en l'ambient incòmode que s'estava formant—. Escolta, per què tens tantes ulleres, estàs tan prim i tens cara d'enfadat amb tu mateix? Ah, espera, no m'ho digues: has entrat en depressió. A la meua germana major li està passant el mateix: des que va desaparèixer el nostre pare Berloc no vol més que eixir a passejar a les nits, com feia ell... — i se li va tallar la parla. No va poder dir res més, estava plorant, però en silenci, perquè li feia vergonya fer-ho sorollosament en públic.

— Eixe senyor era com un pare per a mi. Si no fora per ell, jo estaria mort. Et jure com que em dic Arklin i tinc disset anys que jo el trobaré — Arklin

no era dels que donava les seues dades personals a la gent, però eixa xica, Selene, tenia alguna cosa que feia que li fora impossible desconfiar d'ella.

— Gra... gràcies... de veritat, no sé com agrair-t'ho...— va quequejar la xica, agraïda. Tot pot semblar massa ràpid i estrany, però no t'ha passat alguna vegada que connectes immediatament amb algú, encara que no el conegues de absolutament res?

I es va convèncer. No sabia on o com buscar-lo, havien passat anys des de la desaparició del senyor Borteck, però sí que tard o d'hora trobaria al bo del vell. Era un desig, que es va convertir en un pressentiment fort. Però no sabia l'estat en el qual anava a trobar Berloc...

— Ara que ho pense, la meua germana està una mica millor, però plora totes les nits. L'escolte per la paret, plorant la seua pèrdua...— la xica s'havia recuperat un poc, però continuava tenint un deix trist en la veu.

Arklin va tornar al seu barri per a visitar a la xica, però abans es va esperar un poc. Va tocar a la porta gran de la que abans era casa del senyor Borteck, esperant que apareguera alguna de les dues xiques amb les quals havia parlat. Va aparéixer l'altra xica, la germana de Selene.

— Qui...? Ah, ets tu, el xiquet del carrer. La meua germana m'ha dit que et dius Arklin. T'ha vist fa un parell d'hores i ja s'està obsessionant amb tu... — va dir la jove, rient-se metres es tapava la boca—. Per cert, em dic Tikliner, però per favor, crida'm Tiklin, Tikliner sona a vella. Encantada de conèixer-te.

— Igualment, gràcies... — va respondre ell, un tant incòmode i al mateix temps alegre. Li feien venir ganes de morir, de matar-la, de morir per ella, de matar per ella i de morir en la seua falda. Era una sensació que ja havia experimentat amb el xicot ros, però aquesta vegada era més intensa perquè sabia com es deia i havia pogut parlar amb ella bé.

Va entrar, per primera vegada, a la casa. Era extravagant i, al mateix temps, bonica i acollidora. Es va trobar Selene asseguda en el sofà, abraçant-se a si mateixa, tornant-se una boleta amb cabells pèl-rojos sumida en els seus pensaments.

Arklin es va acostar a la xica i, confós perquè no sabia molt bé com consolar-la, li va donar colpets afectuosos en el muscle i li va acariciar el pèl. La xica es va girar. Tenia els ulls rojos de plorar. Selene va dir tot el que necessitava amb la seua mirada. Semblava un gos trist, al qual el seu amo ha abandonat però el gos no el vol comprendre.

Arklin es va acomiadar i va eixir de la casa, per a anar al seu estimat carrer.

Capítol onze.

Havia passat un any i encara no s'havia atrevit a entrar a la casa de la xica. Però quan ja va passar al voltant d'una setmana del seu dècim-huité aniversari, es va decidir a tocar la porta gran. Es va penedir, perquè allò per a ell era massa pressió. Però llavors va aparéixer Selene, aquella xica que tant anhelava de veure però la seua por s'ho havia impedit.

— Ets tu, Arklin? — el xic va assentir—. Per què no t'havies passat abans per la meua casa? Porte un any sencer sense veure't, podries haver passat abans. Bé, què és el que vols?

— Anava a fer-te una pregunta...—va dir el xic, tibant—. Això... que't diga...

— No. Jo ja tinc nuvi, Libeld, és un cel, i és un detectiu. És molt major, però no m'importa. L'estime. I tu fa un any em vas prometre que anaves a trobar al meu pare. Ho sent, però ja vaig passar de pàgina fa molt de temps—. Arklin va assentir, decebut—. Però si vols, pots passar a prendre un te, parlar i conèixer Libeld. Ja veuràs què simpàtic que és.

— Jo... gràcies, vull passar. M'intriga veure el xicot eixe.

Li encantava aquell lloc, era estrany i bonic i li donava una sensació càlida, comfortable, com si aquella fora la seua casa.

Selene li va presentar el xic. No era molt alt, tampoc molt baix, i tenia uns ulls grisos i uns cabells castanys preciosos. No obstant això, tenia un deix estrany en la mirada. Arklin no era dels que es deixava portar per les aparences ni odiava a la gent "estranya", al contrari, a ell mateix li agradava veure a la gent patir. Però aquell xic li va fer una altra impressió, com si haguera fet alguna cosa amb el senyor Borteck.

Es va fer un silenci incòmode, perquè Arklin no volia obrir la boca: no volia mentir en entorns socials, així que no li va sortir (ni tampoc volia dir) "encantat de conèixer-te" ni res semblant. Selene s'estava començant a impacientar, i va decidir iniciar ella una conversa.

— Bé. Libeld, aquest és Arklin. Arklin, aquest és Libeld.

— Sí, hola, Libeld—va dir, amb un to de veu sec perquè la xica s'assabentara de que no li causava simpatia.

—Eh, hola, Arklin, encantat de conèixer-te. Selene m'ha parlat molt de tu. Pel que sembla, t'aprecia molt— va respondre el xic, amb una veu terriblement sintetitzada i amb molta ràbia.

— Juguem a algun joc de taula, xics? Tinc el *Crunchie Momie*, el *Lefliat*... i, si sou més clàssics, el *Asquerark*— Selene s'estava fent la sorda, no ho volia admetre.

Van jugar al *Lefliat* dues partides i una altra del *Asquerark*.

— Bé, a què juguem més? — va dir Selene, amb nerviosisme en la veu.

— En realitat, jo ja m'anava— va replicar Arklin. Li agradava estar amb Selene, però l'ambient era molt incòmode i, a més, no volia estar amb eixe desconegut de la mala vibra "Libeld".

— Sí, i jo no tinc ganes de jugar a més jocs de taula— va aclarir Libeld, somrient.

Arklin es va acomiadar de Selene, però va ignorar per complet Libeld.

En eixir al carrer, va idear un pla per a desemascarar Libeld. Entraria a l'edifici. Li oferiria alguna cosa amb el somnífer que tant utilitzava, per a registrar la seua habitació, i a Selene i la seua germana Tikiln també alguna cosa amb el somnífer, perquè no despertaren amb el soroll. Després, trobaria les pistes o el senyor Borteck. I mataria el culpable. Deixaria les pistes al descobert i, si el senyor Borteck estava corrent perill, el veuria patir només un poc, però no massa perquè no morira i el salvaria. Al matí, Selene despertaria amb tot aquest dilema i, per fi, d'una forma o una altra, trobaria el senyor Berlock i recuperaria Selene. Però si el senyor Borteck no estava, almenys (i bastant li semblava ja) tindria Selene. I també, de totes maneres veuria el sofriment, la mort i la veritat respecte a Libeld.

Capítol dotze.

Va entrar a la llar, amb l'excusa que volia passar l'estona i xarrar. Se'n va anar per a agafar totes les seues coses i començar amb el pla.

Es va assegurar que tots els de la casa estigueren adormits. Ho estaven. De nou, va entrar a la llar, i després a l'habitació de Libeld (hi havia un cartellet on posava el seu nom), per a començar amb el seu propòsit.

Va estar, com a poc, trenta minuts buscant, però no va trobar absolutament res. No hi havia res més en aquella habitació. "Jo ho he intentat. Però no he pogut trobar proves que recolzen la meua teoria. De totes maneres, això no canvia que mate Libeld i que recupere Selene" va pensar, una mica decebut. Va agafar el verí que havia preparat un any abans per a suïcidar-se i, cautelosament, li va obrir la boca al cos adormit per a introduir la substància en el cos. Ho va bolcar lleugerament. Va tancar la boca del xic. Ja està, l'havia matat. Va somriure, un poc més content per haver dut a terme i amb èxit altre assassinat. Però de totes maneres li frustrava no haver trobat res. Just aleshores va veure una cosa que li resultava estranya a l'habitació del xic. Era un quadre mig-penjant, com carregat amb alguna cosa... o algú. Es va fixar millor. No va aconseguir descobrir res, així que,

amb cautel·la, va alçar el quadre. Era un sobre. El va obrir. Contenia una nota, que deia:

Vet ací una cosa que heu de mantindre privada: no vull res a eixa pringada de Selene. Es pensa que algú com jo la voldrà. També es creu que em dic Libeld. Ja!

He trobat ja fa un mes el senyor eixe que és el seu pare, Birteck o com s'anomene, el tinc ací tancat i, perquè no es queixe i l'escolten, sempre li done una mica d'aigua i un rosegó de pa. Eixe vell no aguantarà molt més, totes les nits li pose un tros de cinta en la boca i li done cops amb un bat. I, si torna a obrir la boca, li done més cops amb el bat, més forts a vore si morirà més ràpid i ens ho estalvia tot: li dic a la noia que estava mort i ja està.

Signat, Jertech.

Arklin estava indignat. Quin imbècil que havia triat Selene! I ella dient que era un complet sant... Però es va fixar un poc més en aquell nom. Li sonava molt. Jertech... Jertech... Jertech... Un segon! Eixe nom només havia sigut posat una vegada, i era... Eixe era el nom del seu pare, que la seua mare li havia contat que va morir! I Selene li havia dit que era bastant major...

Ahí es menejava algú... ací tenia tancat el pobret senyor Borteck! Estava apressonat en una cadira amb cinta aïllant, i amb un altre tros vendat a la cara! Aquell senyor era el seu pare, i l'estava fent patir moltíssim.

Va deixar la nota sobre l'escriptori de Jertech, li va donar un sol colp al senyor Borteck perquè, encara que el volia molt la seua naturalesa sàdica li ho pregava i, després de veure un poc de patiment, el seu instint psicòpata es va relaxar. Va deixar el senyor Borteck en el mini-sofà que va trobar al costat del llit i va comprovar que Berloc respirava.

El seu cap donava voltes, moltes voltes. Però va tindre la sort de no desmaiar-se i de poder eixir victoriós al lloc on vivia.

Quan va arribar, va pensar que, en realitat, ell solet s'havia quedat orfe, ell solet havia matat els seus dos pares. Va somriure, orgullós de si mateix. I es va quedar adormit.

Capítol tretze.

Al matí següent, Arklin va sentir un crit provinent de la casa de Selene, i ell mateix estava amb un somriure triomfant: havia desemmascarat el traïdor i Selene, pel que sembla, s'estava adonant.

Va voler tocar a la porta gran d'aquella casa per a veure com es trobava Selene, però no li va fer falta: ella havia eixit a fer una passejada. Tenia cara de trista i de molt enfadada. Se la va trobar, perquè es va posar a passejar pel carrer.

— Tu! Maleït assassí! Què li has fet a Libeld? I què feia ací el meu pare i en tan mal estat? I eixa nota? Segur que l'has falsificada! Assassí! Delinqüent! Has maltractat el meu pare i assassinat el meu nuvi! Tu. T'enviaré a la presó!— la xica estava fora de si i amb llàgrimes en els ulls.

Abans que Arklin poguera fer o dir res, Selene el va agafar del muscle i, ràpidament, li va posar unes manilles de Libeld que tenia guardades. Arkin va voler protestar, però ella el va fer callar amb un tros de tela que li va ficar en la boca.

Resulta que Selene tenia un amic, que resultava ser parent d'Arlyad. Arlyad, quan encara estava viva, de manera intel·ligent, havia instal·lat unes càmeres per tots els racons de la casa i, ara, l'amic havia aconseguit rescatar les imatges.

Selene va cridar el seu amic. Este, que es deia Aqwell, va aparèixer immediatament després del crit de Selene, amb un mòbil que tenia les gravacions. Aquell tenia el pèl color mel, i els ulls del mateix color. El xic va ficar Arklin en un cotxe, a la força. Anaven a la comissaria.

La cita per al judici es va acordar per a dins de dos mesos, mentrestant mantindrien Arklin vigilat, sota llibertat condicional.

A Arklin li van proporcionar un advocat, però que no va poder justificar molt. Havia assassinat, en realitat, a cinc persones, tenien constància de dues i de l'agressió d'una persona. Un dels fets tenia proves, les imatges no enganyen. El jutge i el tribunal suprem no li van donar més voltes: el van condemnar a cadena perpètua, s'ho mereixia.

Axí va passar Arklin la resta de la seua vida, entre reixes. O potser no, potser s'hi havia escapat. Pots pensar el que vulgues.

N'hi ha registre d'una cosa: dintre d'uns cinc anys, és a dir, quan el xic tenia vint-i-tres anys, va desaparèixer de la seua cel·la, i ningú mai més el va vore.